

Arrest

nr. 167 710 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind Kamal KLZI, op 25 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAeyer, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 25 november 2015 elk een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoekers reeds werden geregistreerd in Spanje en zij aldaar reeds asiel vroegen.

1.3. Verzoekers worden op 12 januari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 15 januari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzoeken tot terugname aan de Spaanse overheden op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 22 januari 2016 aanvaardden de Spaanse overheden de terugnameverzoeken en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvragen op grond van dezelfde bepaling.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 februari 2016 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers op 12 februari 2016 ter kennis gebracht.

De beslissingen genomen in hoofde van verzoeker zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer:

naam : [K.]

voornaam : [K.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 25.11.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te bezitten en geboren te zijn te Aleppo op 05.12.1985.

Uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 blijkt dat er voor betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 22.01.2016 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.01.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Melilla (Spanje) genomen werden door de Spaanse autoriteiten maar dat hij niet wist dat dit in het kader van asiel aanvragen was en dat hij dacht dat het om illegaal verblijf ging. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 12.01.2016 dat hij in mei 2012 vanuit Aleppo in Syrië vertrok omwille van de oorlog en zijn economische situatie en naar "Baka" in Libanon reisde waar hij dezelfde dag als zijn vertrek uit Aleppo aankwam. Betrokkene verklaarde dat hij in "Baka" (Libanon) bij zijn familie verbleef en na zes maanden samen met deze familieleden met de auto naar "Jijel" in Algerije reisde. Betrokkene verklaarde dat hij in "Jijel" (Algerije) legaal verbleef met een verblijfsvergunning die om de twee maanden verlengd werd. Betrokkene verklaarde dat hij tot in augustus 2015 in Algerije verbleef en ver vervolgens vertrok omdat hij in Algerije geen werk kon vinden. Vanuit Algerije zou betrokkene vervolgens per vliegtuig van Algerian Airlines naar Nador in Marokko reisde waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij ongeveer zeventien dagen later vanuit Nador in Marokko per auto naar Mellilla (Spanje) reisde waar hij dezelfde dag als zijn vertrek uit Nador zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten in Melilla genomen werden. Betrokkene verklaarde dat zijn ongeveer vijfenveertig dagen later vanuit Melilla te voet en per boot naar Barcelona in Spanje reisde nadat de smokkelaar hen naar het schip voor Barcelona bracht. Na twee dagen zou betrokkene in Barcelona zijn aangekomen en dezelfde dag vanuit Barcelona naar Parijs in Frankrijk gereisd zijn. Eén dag later zou betrokkene vanuit Frankrijk per trein naar België gereisd zijn waar hij op 25.11.2015 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij nergens anders asiel heeft

aangevraagd (DVZ, vraag 22). Bij de confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 waaruit blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad in Melilla genomen werden door de Spaanse autoriteiten maar dat hij niet wist dat dit in het kader van asiel aanvragen was en dat hij dacht dat het om illegaal verblijf ging (DVZ, vraag 24). Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 25.11.2015, met name ES152100701300 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Spaanse autoriteiten. De codering '1' na de landencode ES verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Spanje of deze intentie in Spanje niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten. Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015, waaruit blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, werd op 15.01.2016 voor betrokkene een terugnameverzoek overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 22.01.2016 ingestemd met dit terugnameverzoek en dit op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Spaanse autoriteiten willigden op 22.01.2016 eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene verklaarde echtgenote [T. F.] en zijn verklaarde zoon [K. K.] (°10.01.2015) op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28 07 1951 ondertekent en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, stelde betrokkene dat hij niemand kent in Spanje en dat hij in België bij zijn familieleden wil blijven (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Spanje, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat andere vluchtelingen hem verteld hebben dat Syrische vluchtelingen in België beter behandeld worden dan in andere landen en dat hij ook familieleden in België heeft (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft van horen van andere vluchtelingen om specifiek in België asiel aan te vragen. Met

betrekking tot deze opgegeven reden dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich baseert op wat hij heeft van horen zeggen van anderen. Aan dergelijke informatie die men heeft verkregen van horen zeggen en derhalve via derden verkregen heeft kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Wat betreft de opgegeven reden dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat hij hier familieleden heeft (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde dat vijf neven van hem in België verblijven (DVZ, vraag 20). Met betrekking tot deze neven, [K. A. K.] [o.v. ... - °...], [K. S.] [o.v. ... - °...], [K. W.] [o.v. ... - °...], [K. I.] (ongeveer 40 jaar oud) en [K. S.] (ongeveer 38 jaar oud) dient het volgende te worden opgemerkt. Uit de beschikbare gegevens die voorhanden zijn van deze verklaarde neven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat al deze neven net zoals betrokkene meerderjarig zijn. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat betrokkene verklaarde dat het hier neven van hem betreft. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde neven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van zijn verklaarde neven die in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in zijn hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de aanwezigheid van de verklaarde neven van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr. 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr. 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van zijn verklaarde neven ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde neven van betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat vier ooms van hem, met name [K. D.], [K. A.], [K. A.] en [K. M.] en volgens de verklaringen van betrokkene allen meerderjarig (DVZ, vraag 21) als asielzoeker in Zweden verblijven, dient te worden opgemerkt dat de aanwezigheid van deze ooms in Zweden de Belgische overheid geenszins noopt tot een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening. Met betrekking tot aanwezigheid van zijn verklaarde echtgenote [T. F.] [o.v. ...] en zijn verklaarde zoon [K. K.] (°10.01.2015) in België die samen met betrokkene in België asiel hebben aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat de Spaanse autoriteiten op 22.01.2016 eveneens het terugnameverzoek voor betrokkene verklaarde echtgenote [T. F.] en zijn verklaarde zoon [K. K.] (°10.01.2015) op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening hebben ingewilligd en zich derhalve samen met betrokkene naar Spanje dienen te begeven aangezien Spanje en niet België de verantwoordelijke Lidstaat is voor hun asielverzoek. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Spanje, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd te beschouwen zijn aangezien ze geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij niet naar Spanje wil omdat hij familieleden in België heeft (DVZ, vraag 33) en dat hij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat er familieleden van hem in België zijn (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het

EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Spécial Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15 - The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013 — The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012 - The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Spain", US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Spain", US Dept. Of State, February 2014), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Spécial Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 - verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreffen, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments; punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42). Er dient eveneens te worden vastgesteld dat betrokkene voor zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report- Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012, p. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr. Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening

worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn in Spanje noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening .604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot Spanje en de organisatorische problemen die daar eventueel mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet gesteld kan worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt met dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art .4 Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verdrag aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S, versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M E. en andere versus Refugee Applications Commisswner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van S DSin Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-41110 van N S versus Secretarty of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU 2011/EU/95 of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU,2011/EU/95 of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat

een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - Spam European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij een huidziekte heeft waarvan hij de naam niet kent maar dat ze niet besmettelijk is (DVZ, vraag 32). In het administratief dossier van betrokkene zijn verder geen medische documenten aanwezig die deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij een huidziekte heeft waarvan hij de naam niet kent maar die niet besmettelijk is, dient te worden opgemerkt dat deze met in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt met aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn. Er zijn verder geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene met in staat zou zijn om te reizen. Er zijn evenmin concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat betrokkene een volwassen man is, geboren in 1985. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in

het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen.”

De beslissingen genomen in hoofde van verzoekster luiden verder als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw:

naam : [T.]

voornaam : [F.]

[...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 25.11.2015 in België te zijn aangekomen. Dezelfde dag vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Arabische Republiek Syrië (verder: Syrië) te bezitten en geboren te zijn te Aleppo op 30.01.1994.

Uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 blijkt dat er voor betrokkene op basis van haar vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 22.01.2016 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon en haar zoon [K. K.] (10.01.2015).

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 12.01.2016 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij nooit eerder ergens asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken door de Spaanse autoriteiten geregistreerd werden in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Betrokkene verklaarde dat haar vingerafdruk in Melilla, Spanje genomen werden door de Spaanse autoriteiten en dat één van de medewerkers in Melilla haar verteld zou hebben dat dit voor illegaal verblijf was en dat ze niet wist dat ze asiel aanvroeg. Betrokkene verklaarde verder tijdens haar gehoor op de DVZ van 12.01.2016 dat zij op een onbekende datum in 2012 vanuit Aleppo in Syrië vertrok omwille van de oorlog en samen met haar ouders naar "Baka" in Libanon reisde waar zij dezelfde dag als haar vertrek uit Aleppo aankwam. Betrokkene verklaarde dat zij ongeveer vier maanden in "Baka" verbleef om vervolgens vanuit Libanon omwille van economische redenen naar Cairo in Egypte te reizen waar zij op 12.02.2013 zou zijn aangekomen. Op 23.07.2013 zou betrokkene vanuit Cairo per vliegtuig van een onbekende maatschappij naar "Jijel" in Algerije reisde om haar vader in Algerije te volgen. Betrokkene verklaarde dat ze iets meer dan een jaar legaal in "Jijel" (Algerije) verbleef met een verblijfsvergunning die om de twee maanden verlengd werd. Betrokkene verklaarde dat ze in Algerije ceremonieel trouwde met haar verklaarde echtgenoot, [K. K.] [o.v. ...]. Iets meer dan een jaar na haar aankomst in Algerije zou betrokkene nadat haar verklaarde man dit beslist had per vliegtuig legaal naar Nador in Marokko gereisd zijn waar ze twee dagen later zou zijn toegekomen. Vanuit Nador zou betrokkene op een onbekende datum vervolgens per auto naar Melilla, Spanje gereisd zijn waar ze dezelfde dag als haar vertrek uit Nador zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat haar vingerafdruk genomen werd in Melilla en dat haar gezegd zou zijn dat dit was wegens illegaal verblijf. Betrokkene stelt dat ze niet weet hoe lang ze in Melilla verbleven heeft maar dat ze vervolgens naar Barcelona in Spanje reisde waar ze twee dagen na haar vertrek uit Melilla zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze ongeveer één week in Barcelona verbleef om vervolgens naar Parijs in Frankrijk te reizen. Eén dag na haar aankomst in Parijs zou betrokkene vanuit Parijs per trein naar België gereisd zijn waar ze op 25.11.2015 zou zijn aangekomen en dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen, te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat zij nergens anders asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22). Bij de confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015 waaruit blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming geregistreerd werd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem verklaarde betrokkene dat zij haar vingerafdruk in Melilla, Spanje gegeven heeft maar dat haar verteld zou zijn dat dit voor illegaal verblijf was en dat ze niet wist dat ze asiel vroeg (DVZ, vraag 24). Met betrekking tot deze verklaringen dient

echter te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 25.11.2015, met name ES152100701100 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Spaanse autoriteiten. De codering '1*' na de landencode ES verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Spanje of deze intentie in Spanje niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien zij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten.

Op basis van de resultaten uit het Eurodacverslag van 25.11.2015, waaruit blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten op basis van de vingerafdrukken van betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem, werd op 15.01.2016 voor betrokkene en haar zoon [K. K.] (°10.01.2015) een terugnameverzoek overgemaakt aan de Spaanse autoriteiten op basis van art. 18.1.b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Spaanse autoriteiten hebben op datum van 22.01.2016 ingestemd met dit terugnameverzoek voor betrokkene en haar zoon [K. K.] (10.01.2015) en dit op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. De Spaanse autoriteiten willigden op 22.01.2016 eveneens het terugnameverzoek in voor betrokkene verklaarde echtgenoot [K. K.] [o.v. ...] op basis van art. 18§1 b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten, stelde betrokkene dat ze niet teruggestuurd wil worden naar Spanje en ze in België bij haar familie wil blijven en ze niemand heeft in Spanje en haar land door de oorlog verwoest is (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Spanje, dient te worden opgemerkt dat deze door betrokkene aangehaalde redenen geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling zijn dan ook niet als gerechtvaardigd te beschouwen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat zij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat haar familie in België woont en dat ze daarom opteerde om met haar gezin in België asiel aan te vragen en dat haar familie haar dit ook heeft aangeraden (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan

ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Wat betreft de opgegeven reden dat zij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat zij hier familieleden heeft (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde dat haar ooms [T. J.] [...], [T. S.] [...], [T. A.] [...] en haar tante [T. D.] [...] in België verblijven en dat als erkend vluchteling in België verblijven. Nazicht van de administratieve dossiers van deze verklaarde ooms en tante toont aan dat zij allen, net zoals betrokkene meerderjarig zijn en gehuwd zijn. Uit de administratieve dossiers van deze verklaarde ooms en tante blijkt verder dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) inzake de asielaanvragen van deze verklaarde ooms en tante een beslissing tot erkenning in de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen. Er dient verder te worden vastgesteld dat het hier ooms en een tante betreft die eveneens gehuwd zijn. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze in België verblijvende verklaarde ooms en tante zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III- Verordening. Derhalve is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6., art. 8, art. 9 of art. 10 van de Dublin-III-Verordening niet aan de orde. Wat betreft een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van art. 16 van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet valt onder de bepaling van zwangere personen, persoon met een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of een hoge leeftijd en hierdoor afhankelijk zou zijn van de hulp van haar verklaarde ooms en tante die in België verblijven zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van de bepalingen in art. 16.2 van de Dublin-III-Verordening is evenmin aan de orde aangezien betrokkene geen kind, broer, zus of ouder zoals bepaald in art. 16.1 van de Dublin-III-Verordening in haar hoofde aanwezig heeft in België. Op basis van hetgeen hiervoor werd uiteengezet is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 9, art. 10, of art. 16 van de Dublin-III-Verordening dan ook niet aan de orde. Wat betreft een eventuele schending van art. 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat het loutere gegeven van de aanwezigheid van de verklaarde ooms en tante van betrokkene bovendien niet automatisch tot een bescherming onder art. 8 van het EVRM. Het EHRM heeft reeds meermaals geoordeeld dat een familieband tussen meerderjarigen niet aangenomen kan worden tenzij er kan worden aangetoond dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10.042012, Balogun vs. UK, nr 60286/09 en EHRM, 2003, Kwakye-Nti & Dufie vs Nederland, nr 31519/96). Betrokkene toont echter op geen enkele wijze aan dat er een band van afhankelijkheid zou zijn van haar verklaarde ooms en tante ten aanzien van betrokkene zelf. Er wordt op geen enkele wijze aangetoond dat de aanwezigheid van betrokkene in België noodzakelijk zou zijn omdat er een bepaalde band van afhankelijkheid zou bestaan van de verklaarde ooms en tante van betrokkene ten opzichte van betrokkene. Op basis van het voorgaande dient dan ook te worden vastgesteld dat op basis van de stukken in het administratief dossier van betrokkene een eventuele schending van art. 8 van het EVRM niet aan de orde is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in Europa dat zij geen familieleden in Europa heeft (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de aanwezigheid van haar verklaarde echtgenoot [K. K.] [o.v. ...] in België die samen met betrokkene in België asiel heeft aangevraagd, dient te worden opgemerkt dat de Spaanse autoriteiten op 22.01.2016 eveneens het terugnameverzoek voor betrokkene verklaarde echtgenoot [K. K.] [o.v. ...] op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening hebben ingewilligd en zich derhalve samen met haar echtgenoot en zoon naar Spanje dient te begeven aangezien Spanje en niet België de verantwoordelijke Lidstaat is voor hun asielverzoek. Wat betreft de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lidstaat, in casu Spanje, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze niet als gerechtvaardigd te beschouwen zijn aangezien ze geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten. Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat zij niet naar Spanje wil omdat zij familieleden in België heeft (DVZ, vraag 33) en dat zij specifiek in België asiel wil aanvragen omdat er familieleden van haar in België zijn en zij geopteerd heeft om met haar gezin in België asiel aan te vragen en dat dit ook door haar familieleden werd aangeraden (DVZ, vraag 31), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. Wat bovendien een mogelijk risico betreft tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot

de situatie in Spanje (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report — Spain", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012; Mutuma Ruteere, Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013; Mutuma Ruteere, "Report of the Spécial Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15 - The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2015; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013 - The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2014; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012 - The state of the world's human rights: Spain", Amnesty International Ltd., 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012 - Spain", US Dept. Of State, February 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013 - Spain", US Dept. Of State, February 2014), blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. Met betrekking tot de aangehaalde rapporten dient te worden opgemerkt dat wat het rapport van de Algemene Vergadering van de VN van 06.06.2013, opgesteld door Mutuma Ruteere betreft, de Spaanse autoriteiten in hun antwoord van 28.05.2013 (Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013 - verder Comments) aan de Human Rights Council van de Algemene Vergadering van de VN betreffen, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties (Comments: punt 5) en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met folteringen of onmenselijke behandelingen (Comments: punt 23). Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen impliceert echter niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie (Comments: punt 11). Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten (Comments: punt 8) en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect (Comments; punt 11). Het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado (Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012, p. 28) stelt dit eveneens vast. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen (Comments: punt 42). Er dient eveneens te worden vastgesteld dat betrokkene voor zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een "migrant zonder papier"; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (Comments: punt 39 § & Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation, 20.06.2012, p. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje (Nils Muiznieks; Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Strasbourg, 9 October 2013, punt 7). Verder moet het worden vastgesteld dat de transfer van betrokkene voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013 (Mutuma Ruteere, "Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance", United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013j punt 53). Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spain", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende

organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn in Spanje noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot Spanje en de organisatorische problemen die daar eventueel mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Uit een analyse van deze rapporten kan dan ook niet gesteld kan worden dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, zonder meer en automatisch kan stellen dat men in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt niet dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/EU/95 of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/EU/95 of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig

gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van deze verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit het rapport van Hana Cheikh Ali and Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Régulation National Report - Spam", European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation van 20.06.2012 blijkt bovendien dat personen die onder de Dublin-Verordening worden overgebracht naar Spanje in Spanje aan de grenspost door het Rode Kruis worden opgevangen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij geen gezondheidsproblemen heeft (DVZ, vraag 32). Er zijn verder geen concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar zoon niet in staat zouden zijn om te reizen. Er zijn evenmin concrete elementen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene of haar zoon zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt bovendien dat betrokkene een volwassen vrouw is geboren in 1994 en met haar zoon die in Algerije geboren werd op 10.01.2015 vanuit Algerije via Marokko, Spanje en Frankrijk naar België is gereisd. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid of dat betrokkenen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.D van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens met in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene en haar zoon [K. K.] het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Spanje waar zij en haar zoon [K. K.] aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zullen worden overgedragen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“1.

Aangezien het passend is dat België het verzoek van de verzoekers om internationale bescherming behandelt met name omdat er een risico bestaat, in geval van verwijdering naar Spanje, van schending van artikel 3 EVRM;

Dat de verzoekers, als asielzoeker in het Kader van de Dublin-III Verordening behoren tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat verzoekers uw aandacht wensen te trekken op twee rapporten met betrekking tot de situatie van migranten en asielzoekers in Spanje, met name het rapport van 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over Racisme, rassendiscriminatie, xenofobie en gerelateerde onverdraagzaamheid in Spanje en het rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 betreffende de slechte behandeling en discriminatie van migranten door de ordehandhavers waaruit onbetwistbaar blijkt dat De verzoeker in geval van verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, ernstig risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en gebrek aan toegang tot justitie.

Dat deze beide bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd kunnen worden.

Dat in het Rapport van de Commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa van 9.10.13 staat dat: “Several interlocutors also highlighted that the economic and financial difficulties that Spain has faced impacts on recognized refugees, who reportedly no longer benefit from assistance programs or financial support other than what is provided by charity organizations.” (REPORT, Commissioner for Human Rights, Report by Nils Muiznieks following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013, 30 pages Voir Lien internet:

<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2389885&SecMode=1&DocId=2077824&Usage=2>

Vrije vertaling: “Verschillende gesprekspartners benadrukten ook dat de economische en financiële moeilijkheden dat Spanje gekend heeft gevolgen heeft op erkende vluchtelingen, die naar verluidt niet meer profiteren van andere steunprogramma’s of financiële steun dan wat al wordt geleverd door internationale organisaties »

Dat het rapport dd 6.6.13 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties onderstreept dat: “the Authorities need to vigorously combat the discriminatory practice of ethnic profiling that targets and stigmatizes migrants in stop-and-search operations, and to adequately sanction all instances of racially-motivated abuse by members of the law enforcement forces. [...] The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials.[...]”

However, concerns remain regarding the effective implementation of the law. In particular, it was reported that decrees for its full implementation still need to be adopted, although in 2012 the Government announced progress in drafting such decrees. In the absence of these decrees, some of the rights guaranteed under this law cannot be exercised in practice. The Special Rapporteur is concerned that this legal gap may lead to unilateral and discretionary interpretation of the asylum law by the relevant State officers, with a risk of discriminatory practices and a lack of guarantees for asylum seekers. The Special Rapporteur is also concerned about reports indicating that the Spanish Eligibility Commission, which is the government body responsible for the determination of refugee status, takes decisions and defines asylum policies that are not always in line with the Convention relating to the

Status of Refugees and the policies and positions of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)” (Assemblée générale des Nations unies, Conseil des droits de l’homme, 23ème session, Rapport du Rapporteur spécial sur les formes contemporaines de racisme, de discrimination raciale, de xénophobie et de l’intolérance qui y est associée, http://www.ohchr.org/Documents/HRBodies/HRCouncil/RegularSession/Session23/A_HRC_23_56_Add.2-French.pdf);

Vrije vertaling: “De autoriteiten moeten de discriminerende praktijk van etnische profilering die doelt op migranten en ze stigmatiseert in stop-and-search operaties krachtig bestrijden, en alle gevallen van racistisch gemotiveerd misbruik door leden van de rechtskrachten te bestraffen. [...] De commissaris is bezorgd over de steeds frequentere meldingen van mishandeling of discriminerende behandeling van migranten door wetshandhavers. [...]”

Echter, bezorgdheid blijft bestaan over de daadwerkelijke uitvoering van de wet. In het bijzonder, werd gemeld dat besluiten nog moeten genomen worden voor de complete uitvoering ervan, maar in 2012 kondigde de regering vooruitgang aan bij het opstellen van dergelijke besluiten. Bij het ontbreken van deze decreten, kan een deel van de gewaarborgde rechten van deze wet niet worden uitgeoefend in de praktijk. De speciale rapporteur is bezorgd dat deze juridische leegte kan leiden tot eenzijdige en discretionaire interpretatie van het asielrecht door de desbetreffende staatambtenaren, met een risico van discriminerende praktijken en een gebrek aan garanties voor asielzoekers. De speciale rapporteur is ook bezorgd over rapporten dat de Spaanse Commissie, overheidsinstantie die verantwoordelijk is voor de bepaling van de status van vluchteling, beslissingen neemt en het asielbeleid bepaalt die niet altijd in overeenstemming is met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het beleid en de standpunten van het Bureau van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde ».

Dat er dus geen toegang tot justitie bestaat voor asielzoekers in Spanje.

Dat een rapport van de Comisión Española de Ayuda al Refugiado, zoals Migreurop erop aanwijzen dat de condities waarin asielzoekers moeten leven in Spanje dramatisch zijn: ““Spanish CIE (Spaanse opvangcentrum) are frequently built on former prisons, military or police buildings in poor architectural conditions. Even new buildings (Valencia or Barcelona) present serious deficiencies such as overcrowding in cells, shortage of common space, lack of ventilation and insufficient patios. Detainees do not receive hygiene products or adequate clothing » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España », Informe 2012 <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR.pdf> , http://www.migreurop.org/IMG/pdf/Migreurop_-_Spain_-_Report_for_the_Human_Rights_Commission_of_the_Council_of_Europe.pdf, p.4)

Vrije vertaling: “Spaanse CIE (Spaanse Opvangcentrum) worden vaak gebouwd op de voormalige gevangenissen, militaire of politiegebouwen in slechte bouwkundige omstandigheden . Zelfs nieuwe gebouwen (Valencia of Barcelona) vertonen ernstige tekortkomingen zoals overbevolking in de cellen , een tekort aan gemeenschappelijke ruimte , gebrek aan ventilatie en onvoldoende patio's. Gedetineerden beschikken niet over hygiënische producten of adequate kleding »

Dat er onvoldoende adequate medische hulp wordt verleend aan asielzoekers.

Dat de levensomstandigheden in de centra waar asielzoekers verblijven menonwaardig zijn:

« Estas hacen mención al hacinamiento, falta de higiene de los espacios comunes y áreas sanitarias, acceso prohibido a wc y duchas durante las noches, falta de intimidad en dichos lugares, temperatura extremadamente fría o extremadamente caliente en las duchas que impiden su utilización⁶. En cuanto a los productos de higiene personal, se podría decir que estos brillan por su ausencia, dependiendo de cada CIE, se entrega una serie de artículos a la entrada en el CIE, como una pequeña pastilla de jabón, una toalla o una manta. Esto significa que las personas que estén internas y no reciban visitas de sus familiares o de alguna ONG tendrán que pasar todo el tiempo con la misma ropa, día y noche, sin sábanas, sin champú o sin muchos pequeños utensilios de utilización diaria, y por supuesto tendrán serias dificultades para lavar la ropa porque, por una lado, en algunos CIES el servicio de lavandería es inexistente, y por otro, no pueden quitarse la única ropa que tienen para lavarla » (Comisión Española de Ayuda al Refugiado, « La situación de las personas refugiadas en España », Informe 2012 <http://cear.es/wp-content/uploads/2013/05/Informe-2012-de-CEAR.pdf> , p.162) ;

Vrije vertaling :

“Deze maken melding van overbevolking , gebrek aan hygiëne en sanitaire ruimtes gemeenschappelijke ruimtes , verboden wc en douches 's nachts toegang , gebrek aan privacy in deze plaatsen , extreem hete of extreem koude temperatuur in de douches die het gebruik ervan verhinderen . Als voor persoonlijke hygiëne , zou je kunnen zeggen dat deze afwezig is , afhankelijk van de CIE [Centrum], een serie artikelen aan de vermelding in de CIE als een klein stuk zeep , een handdoek of deken wordt geleverd. Dit betekent dat mensen die geen familiebezoek of van NGO's krijgen de hele tijd in dezelfde kleren gekleed zijn , dag en nacht , geen lakens of shampoo hebben en zonder veel kleine dingen die men dagelijks gebruikt , en natuurlijk hebben deze mensen grote moeilijkheden om hun kleren te

wassen, aan de ene kant omdat meeste CIES geen wasservice hebben, en aan de andere kant ,omdat deze mensen hun enige kleren niet uit kunnen doen om ze te wassen.”

Aangezien de European Union Agency For Fundamental rights het rapport « Accès à des recours efficaces: la perspective des demandeurs d'asile » (FRA, « Accès à des recours efficaces, la perspective des demandeurs d'asile : rapport thématique », 2010, 48 pages.

Voir Lien internet : <http://fra.europa.eu/fr/publication/2013/acces-des-recours-efficaces-la-perspective-des-demandeurs-dasile-rapport-thematique>) stelt dat :

« C'est en Espagne que les informations sur le droit de recours étaient les moins nombreuses.

« Toutefois, dans certains pays, dont Chypre, l'Espagne, la Grèce, l'Italie, la Lituanie, le Portugal, la Slovaquie et la Suède, un manque d'information ou une confusion sur les délais en vigueur a été constaté. [...]

« À l'exception de l'Espagne, de la Grèce, de l'Italie, de la Lituanie, du Portugal, de la Slovaquie, et de la Suède (et du Danemark, où le recours est introduit d'office), les répondants étaient généralement au courant des délais prévus par la loi pour introduire un recours. [...]

En Espagne, en Pologne et en Roumanie, les répondants ont fait part de leurs difficultés à obtenir les documents qui leur étaient demandés pour appuyer leur demande.

En Espagne, plusieurs demandeurs d'asile vivant en province n'avaient jamais rencontré leurs avocats basés à Madrid. [...]

Les longs temps d'attente avant la convocation à une audition ont été soulevés par les répondants en Grèce et en Espagne. [...] dans un troisième groupe de pays – y compris l'Allemagne, l'Espagne et la Slovénie – les répondants affirmaient ne pas s'être exprimés du tout.

[...] dans trois cas (Espagne, Portugal et Slovénie), une audition a été organisée sans interprétation, même si les demandeurs ne s'exprimaient pas dans la langue des procédures ou ne la parlaient qu'un petit peu [...]

Les pratiques mentionnées par l'UNHCR étaient très diverses : décisions négatives consistant uniquement en trois paragraphes standard en Grèce ; décisions décrivant brièvement les motifs, avec plus d'informations disponibles dans le dossier, comme en Italie et en Espagne [...]

À Chypre, et plus fréquemment en Espagne, les demandeurs d'asile ont affirmé qu'ils avaient été informés du rejet de leur demande uniquement lorsqu'ils avaient interrogé les autorités ou qu'ils s'étaient adressés à elles pour renouveler leur permis de séjour »

Vrije vertaling : "Het is in Spanje dat er het minst informatie was over het recht van beroep.

"Echter, in sommige landen, waaronder Cyprus, Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden, was er een gebrek aan informatie of verwarring over de juiste tijdslimieten voor het beroep [...]

Met uitzondering van Spanje, Griekenland, Italië, Litouwen, Portugal, Slowakije en Zweden (en Denemarken, waar het beroep ambtshalve wordt ingestel), waren de de respondenten over het algemeen bewust van de tijdslimieten bepaald door de wet [...]

Wat betreft Spanje, Polen en Roemenië, werden moeilijkheden gerapporteerd bij het verkrijgen van de documenten die verplicht zijn om hun aanvraag te ondersteunen.

In Spanje hadden meerdere asielzoekers die in de provincies woonden nooit hun advocaten, gevestigd in Madrid, ontmoet [...]

De ondervraagden getuigden over het lange wachten voordat de hoorzitting gepland wordt in Griekenland en Spanje. [...] In een derde groep landen - waaronder Duitsland, Spanje en Slovenië – zeiden de respondenten dat ze zich helemaal niet hadden mogen uitspreken.

[...] In drie gevallen (Spanje, Portugal en Slovenië), werd een hoorzitting gehouden zonder interpretatie, zelfs indien verzoekers zich niet konden uitdrukken in de taal van de procedure of het slechts een beetje spraken [...]

De praktijken van de UNHCR zijn divers: negatieve besluiten bestaande uit slechts drie standaard paragrafen in Griekenland; beslissingen waarin de redenen, met meer informatie beschikbaar is in het bestand, zoals in Italië en Spanje, [...]

In Cyprus en Spanje zeiden de asielzoekers dat zij op de hoogte van de afwijzing van hun aanvraag waren slechts wanneer zij de vraag stelden bij de autoriteiten of ze hen hadden benaderd om hun residentie te verlengen » Dat men kan lezen op de internetsite van de UNHCR in « Aperçu 2015- Espagne » (<http://www.unhcr.fr/pages/4aae621d85f.html>) dat : « Pendant les sept premiers mois de 2014, plus de 87 000 personnes sont arrivées en Italie par mer, essentiellement depuis l'Erythrée et la République arabe syrienne. Soucieux de réduire les risques liés à ces voyages, en octobre 2013, le Gouvernement italien a lancé l'opération Mare Nostrum, qui a sauvé plus de 100 000 personnes. L'Espagne et la Grèce ont aussi enregistré une hausse des arrivées. La situation économique dans la région a eu un impact sur la capacité et la volonté de beaucoup de pays de renforcer leurs systèmes de protection. Les mesures d'austérité ont aussi frappé les organisations de la société civile qui assurent des services à l'intention des demandeurs d'asile et des réfugiés. La xénophobie et l'intolérance ont

causé des incidents de discrimination et de violence. La réaction des Etats a été essentiellement de viser à faire baisser les mouvements irréguliers, notamment par des contrôles plus stricts aux frontières et la détention, ou la pénalisation de l'entrée illégale »

Vrije vertaling: Tijdens de eerste zeven maanden van 2014 zijn er meer dan 87.000 mensen aangekomen in Italië over zee, voornamelijk uit Eritrea en de Syrische Arabische Republiek. Om de risico's in verband met deze reizen te verminderen, lanceerde de Italiaanse regering in oktober 2013 de Mare Nostrum operatie, die meer dan 100 000 mensen gered heeft. Spanje en Griekenland hebben ook een toename van aankomsten geregistreerd.

De economische situatie in de regio heeft een invloed gehad op de mogelijkheid en de bereidheid van veel landen om hun beschermingssystemen te versterken. De bezuinigingen hebben ook druk op de maatschappelijke organisaties gezet die verantwoordelijk zijn voor diensten voor asielzoekers en vluchtelingen. Xenofobie en intolerantie hebben gevallen van discriminatie en geweld veroorzaakt. De reactie van de Staten was in wezen gericht om onregelmatige bewegingen te beperken, voornamelijk door middel van strengere grenscontroles en detentie, of de strafbaarstelling van illegale binnenkomst. »

De UNHCR heeft aangeduid dat de organisatie zal « veiller à ce que la gestion des frontières soit plus sensible aux principes de la protection. Le Haut Commissariat encouragera les solutions de remplacement à la détention. Il plaidera également pour des conditions d'accueil qui respectent les normes internationales minimales » ; Vrije vertaling : « zorgen dat het grensbeheer gevoeliger is voor de principes van bescherming . UNHCR zal de alternatieven voor detentie aanmoedigen. De organisatie zal ook pleiten voor de opvangvoorzieningen om internationale minimumnormen te voldoen » ; Aangezien op 19 november 2014 FEDASIL hieromtrent ook een beslissing heeft vrijgegeven waarin ze stelt dat « les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Espagne ne sont pas conformes au respect de la dignité humaine, ce qui ressort effectivement de divers rapports sur la question [...] Compte tenu des éléments invoqués, [...], l'Agence considère que vous vous trouvez dans des circonstances particulières de nature à justifier la prolongation de l'aide matérielle à votre égard pour des motifs liés au respect de la dignité humaine » (pièce 3) ;

Vrije vertaling : "Opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zijn niet in overeenstemming met het respect voor de menselijke waardigheid , zo blijkt uit verschillende rapporten over de kwestie [...] Gezien de ingeroepen elementen, [...] , het agentschap is van mening dat u zich in bijzondere omstandigheden bevindt om de uitbreiding van de materiële hulp te rechtvaardigen om redenen die verband houden met respect voor de menselijke waardigheid » Dat daarnaast ook een rapport, daterend van 31.03.2015, van « Freedom House », stelt dat 1 : « Human Rights Watch raised concerns in 2014 about how budget cuts are affecting vulnerable groups. It highlighted high unemployment, restrictions on access to health care, de facto segregation of migrant neighborhoods, and anti-Roma sentiment. Racial profiling during police checks is also a persistent problem » ;

Vrije vertaling : « de NGO " Human Rights Watch " heeft in 2014 zijn bezorgheid geuit over hoe de bezuinigingen invloed hebben op kwetsbare groepen; de organisatie benadrukte de hoge werkloosheid , beperkingen op de toegang tot de gezondheidszorg , de facto segregatie van allochtone buurten en anti - Roma gevoelens en vermeldde ook racial profiling tijdens politiecontroles als een hardnekkig probleem » ;

Dat op 26.03.2015 de NGO "Amnesty International" een zorgwekkend artikel schreef over de situatie van de migranten in Spanje (<https://www.amnesty.org/press-releases/2015/03/spain-two-pronged-assault-targets-rights-and-freedoms/>);

Dat er hervormingen plaatsvinden inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht ;

Dat Gauri Van Gulik, vice-directeur van Amnesty International voor Europa hieromtrent heeft verklaard dat "Aujourd'hui est un jour sombre pour l'Espagne avec ces réformes représentent une attaque multivolets sur un radeau de droits"

(<http://www.refworld.org/topic,50ffbce4c9,50ffbce410e,54f07d99c,0,AMNESTY,,.html>);

Vrije vertaling « Vandaag is het een sombere dag voor Spanje. Deze hervormingen betekenen een meervoudige aanslag op een vlot van rechten » ;

Dat één van de hervormingen de legalisatie van een automatische en collectieve verdrijving inhoudt van migranten en vluchtelingen afkomstig van de grenzen van Ceuta en Melilla. Het gaat hier over een nieuwe administratieve praktijk, de verdrijving aan de grens ;

Dat Gauri van Gulik hierover verklaart « Au lieu de mettre fin à cette pratique illégale, le gouvernement fait ses propres règles et piétinant les droits de ces personnes et les propres obligations internationales de l'Espagne » ;

Vrije vertaling : « in plaats van een einde te maken aan deze illegale praktijken, handhaaft de regering haar eigen regels d.m.v. de rechten van deze personen en haar internationale verplichtingen te negeren » ;

Dat deze wettelijke hervormingen zorgwekkend zijn en stellen in vraag het respect van het non-refoulement principe door de Spaanse autoriteiten ;

1 Freedom House, *Freedom in the World 2015 - Spain*, 31 March 2015

<http://www.refworld.org/docid/5523d2cb64.html>

Dat, in fine, we wensen te benadrukken dat ook het rapport van de Hoog Commissaris voor Vluchtelingen van juni 2014 (stuk 8) aanduidt dat de situatie in Ceuta en Mellilla desastreus is ; dat het rapport inderdaad onderlijnt dat de migranten geen kans hebben op bescherming en geen degelijke middelen hebben om toegang te krijgen tot het asielsysteem ; anderzijds is er nog geen identificatiesysteem ontwikkeld om deze kwetsbare mensen te helpen ;

Hieromtrent moedigt de Hoog Commissaris Spanje aan om het wettelijke kader te respecteren, genoeg informatie te bieden over internationale bescherming aan de migranten die het nodig hebben en meer plaatsen in centra te bieden ;

Dat, in het algemeen, de Hoog Commissaris benadrukt dat de lengte van de procedures in het hele territorium van Spanje te lang zijn en de fundamentele rechten van de migranten niet respecteren ;

Dat het rapport van het European Committee for the prevention of Torture and Inhuman or degrading Treatment or Punishment (CPT) dezelfde problematieken aanstipt (https://www.defensordelpueblo.es/wp-content/informesMNPEspania/europa/1_INFORME_CPT_2014.pdf) en meer bepaald een illustratief

incident over een migrant zonder papieren die onderworpen werd aan stokslagen en een complete inadequate behandeling door de autoriteiten ; Het comité benadrukt ook de slechte leefomstandigheden in de CIE en de repetitieve inbreuken aan de wet vanwege de Spaanse regering ;

Dat, in zijn beslissing van 1.08.2014 (n°127 769), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het principe herhaalt van het geval waarin de aanwezigheid van substantiële gronden voor een reëel risico van de behandeling verboden door artikel 3 van het EVRM, is het noodzakelijk om niet alleen de waarschijnlijke gevolgen van een terugkeer naar het land waar de aanvrager eerst was te beoordelen maar ook de algemene situatie dit land;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ons eraan herinnert dat "met betrekking tot de algemene situatie in een land het EHRM vaak belang hecht aan de informatie in recente rapporten van onafhankelijke internationale organisaties die de mensenrechten verdedigen zoals Amnesty International of overheidsbronnen"

Dat er dus aangetoond werd aan de hand van de verschillende rapporten van internationale organisaties dat de situatie in Spanje inzake migratie niet positief is ;

Dat het dus onbetwistbaar is dat niet alleen de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, maar dat er ook vastgesteld moet worden dat Spanje de Richtlijn 2005/85/CE van de Raad van de Europese Unie van 1.12.05 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus de minimumnormen voor de asielpcedure in Europa schendt;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Spanje niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Spanje van de verzoeker hij blootgesteld zou worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van het Handvast van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden;

Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of De verzoeker bij verwijdering naar Spanje blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM;

Dat de rapporten die in dit beroep werden aangehaald recenter zijn dan de geciteerde bronnen in de beslissing van de tegenpartij;

Dat het simpele feit dat de verzoeker niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Spanje ontslaat tegenpartij niet van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering;

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft.

Dat bestreden beslissing aangeeft dat het aan verzoekende partij toekomt om dergelijke elementen aannemelijk te maken aangaande het lopen van een reële risico en dit terwijl het Europees Hof voor Rechten van de Mens vaststaand stelt dat de lidstaat de verplichting heeft om dergelijk onderzoek te voeren, zelfs al zou de verzoekende partij niet zelf uitdrukkelijk de risico's naar voren brengen;

Dat Uw Raad heeft vastgesteld dat: "Ook het EHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie *mutatis mutandis* EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland) en artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook al heeft dit plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (zie HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80 t/m 94). Als dan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers

bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt”(RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013);

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico's loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden.” (RVV, Arrest Nr. 116 183, 19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, in zoverre de analyse van risico's van verzoeker om in Spanje blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is;

Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens , artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt.

Aangezien de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van de verzoeker om internationale bescherming moeten behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

En aangezien de beslissing van de tegenpartij zich baseert op mindere recente rapporten dan die die in dit schrijven worden geciteerd;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.

Dat de verzoekers een minderjarig kind hebben van zeer lage leeftijd, ofwel ruim één jaar.

Dat verwerende partij blijkt te stellen dat er hier geen sprake is van een pasgeboren kind in de zin van de Dublin III Verordening, maar dat men de verwerende partij eraan herinnert dat het kind één jaar oud is, wat een extreem lage leeftijd is.

Dat ons inziens, een kind van één jaar kan gelijkgesteld worden aan een pasgeboren kind, ofwel, van zeer lage leeftijd;

Dat uw Raad in het arrest n° 132 182 van 27 oktober 2014 waarin een beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten werd nietig verklaard voor een moeder met jonge kinderen; dat het arrest benadrukt dat « d'avoir égard à la situation personnelle de la concluante pour vérifier le risque de violation de l'article 3 de la CEDH » en stelt dat « il n'y aucun élément précis confirmant, dans la situation personnelle de la concluante, le motif de l'acte attaqué selon lequel 'on ne peut nullement conclure qu'en tant que demandeur d'asile en Espagne ou en tant que membre du groupe vulnérable de demandeurs d'asile, on serait systématiquement et automatiquement soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la CEDH' » ;

(Vrije vertaling : « gelet op de individuele omstandigheden van de verzoeker om het risico van schending van artikel 3 van het EVRM te controleren » en stelt dat " er geen concrete aanwijzingen zijn die, in de persoonlijke situatie van de verzoeker, de motivering van de bestreden handeling bevestigen, volgens de welke men niet kan concluderen dat als een asielzoeker in Spanje of als lid van een kwetsbare groep asielzoekers , men systematisch zou worden onderworpen aan een automatische behandeling dat in strijd is met artikel 3 van het EVRM ;

Dat verzoeker twee minderjarige kinderen heeft en dat dit een grotere kwetsbaarheid veroorzaakt maar dus ook een grotere zorg vraagt vanwege de Belgische staat om te vermijden dat er behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM plaatsvinden) ;

Dat de Kamer van het Europees Hof van Mensenrechten 4 november 2014 het arrest « Tarakhel tegen Zwitserland » uitgesproken heeft, wat betreft asielzoekers die naar Italië moesten terugkeren krachtens de Dublin-Verordening ;

Dat het Hof besloot dat « en tant que catégorie de la population «particulièrement défavorisée et vulnérable, les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition », et « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » ;

Vrije vertaling : als een bijzonder kwetsbaar en kansarme categorie van de bevolking vereisen asielzoekers " bijzondere bescherming "onder deze bepaling, " en " als de aanvragers moesten worden teruggestuurd naar Italië zonder dat de Zwitserse autoriteiten vanwege de Italiaanse autoriteiten een individuele garantie gekregen hadden in de eerste plaats wat betreft de ondersteuning dat gepast is voor kinderen van dergelijke leeftijd en anderzijds het behoud van de eenheid van het gezin , zou er een schending zijn van artikel 3 van het EVRM

Dat er dus de zekerheid moet bestaan dat de minderjarige kinderen wel degelijk een gepaste ondersteuning zullen krijgen in Spanje en dat de familie-eenheid behouden zal worden ;

Dat de Spaanse autoriteiten een individuele garantie moeten geven aan de Belgische autoriteiten hieromtrent ;

Dat, krachtens artikel 8 van het EVRM, de familie-eenheid van de familie Hamad moet bewaard worden;

Dat het belang van het kind ook de belangrijkste zorg van de administratie zou moeten zijn, maar ook van deze Raad, en dat het artikel 22bis van de Grondwet dit trouwens aantoon, samen met verschillende Europese Grondteksten ; dat dit principe verankerd wordt in het asielrecht ;

Dat, artikel 24.2 van de Handvest van de Europese grondrechten stelt dat « Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging »

Dat, in de 14de Observatie van het Comité voor de rechten van het kind, er ook wordt verwezen naar het belang van het kind als een procedure- en inhoudelijke kwestie en dat hiermee moet rekening gehouden worden in de asielprocedure

(http://www2.ohchr.org/english/bodies/crc/docs/CRC.C.GC.14_fr.pdf);

Dat, op dit vlak, de administratie het hoger belang van het kind had moeten overwegen en dat het bijgevolg opnieuw het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) schendt en ook het artikel 22bis en, bovendien, een beslissing maakt die in strijd is tegen het algemene beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind; Dat in een arrest van 27 oktober 2015 (n°175 341), uw Raad tot de vernietiging heeft besloten van het bevel van verwijdering van het grondgebied voor een verzoekster die zwanger was maar ook moeder was van een minderjarig kind. Uw Raad beschouwde inderdaad dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen diepgaand examen had geleverd van de persoonlijke situatie en kwetsbaarheid van de verzoekster aan het licht van artikel 3 van de EVRM. Dit arrest kan mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak van Meneer [A. I.], die hier in België een asielaanvraag heeft ingediend, met zijn 3 minderjarige kinderen. Deze situatie dient te worden onderzocht in het licht van artikel 3 EVRM.

Dat, in dezelfde zin, Uw Raad een arrest heeft uitgeleverd op 30 oktober 2014 (n° 154 728), waarin er duidelijk wordt onderstreept dat het feit dat de verzoekster minderjarige kinderen had een bekend feit was voor de Administratie. Ook al beweert de verwerende partij dat er mag vanuit gegaan worden dat de Europese lidstaten de internationale wettelijke instrumenten zal respecten, zij nochtans geen enkel precies lement van garantie weergeeft die rekening houdt met de persoonlijke situatie van de verzoekster. Dit arrest kan mutatis mutandis worden toegepast op de huidige zaak van Meneer [H.] en zijn vrouw. Het feit dat hij drie minderjarige kinderen heeft is een feit dat bekend is door de Administratie. Hier moet rekening mee gehouden worden. De verwerende partij voert geen enkel element aan dat rekening houdt met de kwetsbare situatie van de familie.

Dat de familie [K.] terugsturen naar Spanje niet in het belang van de kinderen zou zijn aangezien men heeft aangetoond dat de opvangomstandigheden onder het gemiddelde zijn ;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

3.

Dat de verwerende partij stelt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie « in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle Staten , die

aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie (...) en het EVRM nakomen. »

Dat, ten eerste, dient benadrukt te worden dat het arrest van het Hof dateert van 2011. Dat men vandaag in 2015 is en dat de situatie verschillend is dan vier jaar geleden. De Europese lidstaten hebben inderdaad te maken met een nieuwe asielcrisis dat niet bestond in 2011.

Dat, kortom, deze bron te oud is om nog geldig te zijn in 2015, gezien de huidige omstandigheden ;

Dat, bovendien, er niet kan worden vanuitgegaan dat door het simpele feit date en lidstaat een verdrag heeft getekend en deelneemt aan een Europees gemeenschappelijk asielstelsel, dit betekent dat alle lidstaten automatisch dit engagement en deze regels zullen nagaan ;

Dat dit geen garantie op respect kan zijn

Dat, hiermee, de verwerende partij de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in verband met de motiveringsplicht en het artikel 62 van de wet van 15.12.1980 schendt ;

Dat de familie [K.] terugsturen naar Spanje niet in het belang van de kinderen zou zijn aangezien men heeft aangetoond dat de opvangomstandigheden onder het gemiddelde zijn ;

Dat het dus past om de bestreden beslissing te vernietigen.

4. Overwegend dat er verschillende familieleden van de verzoekers in België verblijven Dat de verwerende partij dit weet aangezien ze het zelf in de beslissing vermeld.

Overwegend dat de bestreden beslissing aanhaalt dat de verwerende partij stelt dat deze gezinsleden « niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2 g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. »

Dat artikel 9 van de Dublin-Verordening het volgende stelt :

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Overeenkomstig art. 9 Dublin III Verordening is België de verantwoordelijke lidstaat voor behandeling van de asielaanvraag indien overige gezinsleden reeds internationale bescherming – erkenning als vluchteling of subsidiaire bescherming – in België genieten, op voorwaarde dat de gezinsleden hiertoe schriftelijk hebben ingestemd.

Dat het begrip “gezinslid” kan in casu niet restrictief geïnterpreteerd worden. Immers, art. 9 Dublin III Vo, dient ook in samenhang gelezen te worden met overweging 15 van deze Verordening welke stelt dat “de gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden.”

Dat terzake kan ook verwezen worden naar het UNHCR Handboek dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verduidelijkt en dat het principe van gezinseenheid benadrukt:

« 184. Lorsque le chef de famille satisfait aux critères énoncés dans la définition, les membres de la famille qui sont à sa charge se voient généralement reconnaître le statut de réfugié, selon le principe de l'unité de la famille. [...] »

185. Quant aux membres de la famille au profit desquels peut jouer le principe de l'unité de la famille, il faut au moins inclure parmi eux le conjoint et les enfants mineurs. Dans la pratique, d'autres personnes à charge – par exemple les parents âgés – d'un réfugié sont normalement incluses dans sa famille si elles font partie de son ménage. Par contre, si le chef de famille n'est pas un réfugié, rien n'interdit à un membre de la famille qui est à sa charge, lorsqu'il peut invoquer de son propre chef des raisons valables, de demander la reconnaissance de son statut de réfugié en vertu de la Convention de 1951 ou du Protocole de 1967. En d'autres termes, le principe de l'unité de la famille joue en faveur des personnes à charge, mais non pas contre elles.

186. Le principe de l'unité de la famille ne joue pas seulement lorsque tous les membres de la famille deviennent réfugiés au même moment. Il s'applique également dans les cas où une famille se trouve temporairement séparée par suite du départ d'un ou de plusieurs de ses membres. » (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1992, §184-186, <http://www.unhcr.fr/4ad2f7fa383.html>)

Dat, in ondergeschikte orde kan gesteld worden dat men de discretionaire clause kan toepassen en meer in het bijzonder de humanitaire clause zoals omschreven in art. 17 lid 2 Dublin III Vo:

“De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde

familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.”

Deze bepaling dient in samenhang gelezen te worden met overweging 17 van Dublin III Vo:

“Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familierelaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling.”

Dat, in casu, het duidelijk is dat de familiebanden nauw zijn en dat dus het dus coherent zou zijn mocht België de asielaanvraag van verzoeker behandelen, zoals zij ook de asielaanvraag van haar broer heeft behandeld;

Dat er kan gesteld worden dat de aanwezigheid van deze familieleden de toepassing van artikel 8 EVRM met zich moet meebrengen ;

Dat de bestreden beslissing vaststelt dat de familieleden van beide verzoekers meerderjarig zijn en dat de familiale band dus niet vanzelfsprekend is :

Dat, trouwens het arrest Ezzouhdi t. Frankrijk van 13 februari 2001 stelt dat : « le requérant est entré en France en 1975, à l'âge de cinq ans et y réside depuis lors. Il y a suivi toute sa scolarité et travaillé pendant plusieurs années. En outre, sa mère, ses frères et soeurs y résident. En conséquence, la Cour ne doute pas que la mesure litigieuse d'interdiction temporaire du territoire français s'analyse en une ingérence dans le droit du requérant au respect non seulement de sa vie privée mais également de sa vie familiale » (CEDH, Aff. Ezzouhdi c. France, Requête n°47160/99, 13 février 2001)

(Vrije vertaling : de aanvrager kwam naar Frankrijk in 1975 op de leeftijd van vijf en is sindsdien daar verbleef. Daar ontving al zijn opleiding en werkte een aantal jaren . Bovendien , zijn moeder, zijn broers en zussen wonen hier. Bijgevolg kan het Hof niet twifelen dat de maatregel van tijdelijke ban van het Franse grondgebied bedroeg een inmenging in het recht van de aanvrager tot het respect voor niet alleen voor zijn privé- leven, maar ook voor zijn gezinsleven)

Dat dit arrest aantoont dat het verwijderen van de twee verzoekers een buitensporige inmenging zou zijn in het familiale leven die de verzoekers koesteren t. o. v. hun familie

Dat de verzoekers effectief hebben bekendgemaakt dat ze in België waren teoegelomen door de aanwezigheid van andere familieleden op het grondgebied ; Dat hiermee geen rekening werd gehouden ;

Dat, gezien de persoonlijke familiale kwestie van de verzoekers (de aanwezigheid van de familieleden) niet in beschouwing werd genomen, de verwerende partij artikel 8 van het EVRM schendt, de bestreden beslissing dus illegaal is en moet worden vernietigd.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen en verzoekers de motieven die ten grondslag liggen aan deze beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Gelet op de uitvoerige motivering die in de bestreden beslissingen is opgenomen inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekers in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekers blijven in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.5. De bestreden beslissingen vermelden artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening als hun juridische grondslag. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

[...]

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

[...]”

Artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening luidt verder:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”.

Uit het administratief dossier blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekers overeenstemmen met vingerafdrukken die op 7 oktober 2015 werden genomen te Melilla en verzoekers aldaar reeds asiel vroegen, waardoor de Spaanse autoriteiten op 15 januari 2016 om terugname werden verzocht op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening. Eveneens blijkt dat de Spaanse autoriteiten bij schrijven van 22 januari 2016 instemden met de terugnameverzoeken op basis van voormelde bepaling. De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete vaststellingen van verweerder niet betwisten noch weerleggen dat de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van hun asielverzoeken.

2.2.6. Verzoekers betogen in de eerste plaats dat verweerder gebruik had dienen te maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening, omdat hun verwijdering naar Spanje een risico zou inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2.7. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze

omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest (“*Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”), dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat een eventualiteit van een mensonterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-reglementering tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat wordt verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers betogen dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie, waarnaar verweerder in zijn beslissingen ook verwijst, “*te oud is om nog geldig te zijn in 2015, gezien de huidige omstandigheden*”. Het betreft evenwel een principiële arrest, uitgesproken in Grote Kamer, betreffende de uitlegging van artikel 4 van het Handvest in het kader van de toepassing van de zogenaamde Dublinreglementering, waardoor niet blijkt dat deze rechtspraak zijn geldingskracht of relevantie heeft verloren door het verstrijken van een zekere tijdperiode of door de ‘*nieuwe asielcrisis*’ of een sterk toegenomen toestroom van asielzoekers sindsdien, integendeel zelfs.

2.2.9. De Raad benadrukt, gelet op hetgeen voorafgaat, dat het in eerste instantie aan verzoekers toekomt om op grond van concrete, op hun individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. Verzoekers dienen in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.10. In casu voeren verzoekers aan dat de groep van asielzoekers in Spanje een groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen. Zij zijn van mening dat de opvangvoorzieningen mensonwaardig zijn, de Europeesrechtelijke minimumnormen voor de asielprocedure worden geschonden en asielaanvragen niet adequaat worden behandeld.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekers als asielzoekers die worden overgedragen aan Spanje behoren tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoekers aan Spanje met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante informatiebronnen, waaronder mensenrechtenverslagen. Verweerder verwijst naar het rapport "*Dublin II-Regulation National Report – Spain*" van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012, een document van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 houdende een rapport dat de speciale rapporteur inzake hedendaagse vormen van racisme opstelde naar aanleiding van een bezoek aan Spanje, een document van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 28 mei 2013 dat een antwoord van de Spaanse autoriteiten bevat op het rapport van de speciale rapporteur inzake hedendaagse vormen van racisme, een rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa, jaarrapporten van Amnesty International en landenrapporten over Spanje van de United States Department of State. Het eerst vermelde rapport handelt specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Deze stukken zijn opgenomen in het administratief dossier.

Verweerder wijst erop dat het feit dat er drastische kostenbesparingen waren die het antiracismebeleid zouden ondermijnen nog niet impliceert dat verzoekers in Spanje automatisch en persoonlijk zullen worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling en benadrukt dat Spanje in dit verband verscheidene maatregelen heeft genomen. Hij benadrukt ook dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid, en aldus nog niet blijkt dat de behandeling van de asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dusdanig is dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder leidt uit de betreffende rapporten af dat het niveau van de gezondheidszorgen vergelijkbaar is met dat van deze in andere lidstaten van de Europese Unie en dat de rechten en levensbehoeften van de asielzoekers er volledig zijn gegarandeerd. Verweerder wijst er vervolgens op dat de Spaanse overheden hebben verzekerd dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen. Hij benadrukt dat verzoekers in het bezit zullen zijn van een doorlaatbewijs bij overdracht en zij in Spanje documenten krijgen die vermelden dat ze asielzoekers zijn, zodat niet blijkt dat zij kunnen worden beschouwd als "*migranten zonder papieren*". Er wordt verder aangegeven dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's en de regio's in zuidwest Spanje zo zwaarder zijn geaffecteerd door de crisis dan de regio's in het noordoosten van het land. In dit verband wordt geduïd dat het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg bevoegdheden zijn van de regio's. Verweerder wijst erop dat voor verzoekers een transfer is voorzien naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door de speciale rapporteur voor de Verenigde Naties inzake hedendaagse vormen van racisme en dat uit het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado blijkt dat personen die in het kader van de zogenaamde Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje aan de grenspost worden opgevangen door het Rode Kruis. Verweerder oordeelt dat geen recente, objectieve rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zijn waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure in hun geheel niet beschikbaar zouden zijn in Spanje en evenmin dat eventuele tekortkomingen in dit verband stelselmatig zouden zijn. Verweerder besluit dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan dat land worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij wijst er ook op dat het UNHCR geen rapport in deze zin heeft gepubliceerd en niet heeft

opgeroepen om niet langer asielzoekers over te dragen aan Spanje in het kader van de zogenaamde Dublinreglementering.

Verweerder heeft bijgevolg in onderhavig geval de positieve onderzoeksverplichting nageleefd die op hem rust, zoals aangegeven in het door verzoekers geciteerde arrest van de Raad. Verzoekers zijn, gelet op deze motivering, ook niet ernstig waar zij voorhouden dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt uit te gaan van een vermoeden dat Spanje zijn Europeesrechtelijke en internationale verplichtingen tegenover asielzoekers nakomt omdat Spanje in dit verband verdragen ondertekende en deelneemt aan het Europees gemeenschappelijk asielstelsel. Verweerder beperkte zich geenszins tot een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel, doch voerde een onderzoek in het licht van verschillende rapporten van gezaghebbende organisaties, waaronder mensenrechtenorganisaties. Er kan aldus worden besloten dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Verzoekers wijzen op de door verweerder ook reeds in aanmerking genomen rapporten van 6 juni 2013 van de speciale rapporteur voor de Verenigde Naties inzake hedendaagse vormen van racisme en van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa. Zij stellen dat uit deze rapporten wel degelijk zou blijken dat zij in Spanje zullen worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden, een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, een ernstige risico op fysieke aanvallen, gebrekkige asielwetgeving, gebrekkige financiële steun, ernstige overbevolking in de opvangcentra en een gebrek aan toegang tot justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers zich beperken tot losse verwijzingen en citaten uit de twee voornoemde rapporten die handelen over de algemene mensenrechtensituatie in Spanje, en die op (zeer) algemene wijze melding maken van een bezorgdheid omtrent de (toepassing van de) asielwetgeving in Spanje en vertraging in de behandeling van asielaanvragen, het effect van de economische en financiële crisis op de ondersteuning van erkende vluchtelingen, bezorgdheden omtrent de leef- en werksituatie van migranten in het algemeen in Spanje, bezorgdheden omtrent racisme en discriminatie ten aanzien van migranten in het algemeen, en bezorgdheden omtrent de opvangcentra in Ceuta en Melilla, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “*systemic flaws*”, Franstalige versie: “*défaillances systémiques*”). Aldus blijkt nog niet dat asielzoekers in Spanje geen toegang tot justitie hebben. Verzoekers weerleggen door het louter citeren uit deze rapporten ook niet de concrete vaststellingen die hieromtrent in de bestreden beslissingen zijn gedaan.

Uit bepaalde problemen die (ook) in Spanje werden vastgesteld inzake het verstrekken van informatie over de beroepsmogelijkheden en -modaliteiten, het verzamelen van de vereiste documenten, de toegang tot advocaten, de duurtijd om te worden opgeroepen voor het gehoor, het gehoor en de kennisneming van de beslissing en haar motieven, die verzoekers puur uit het overzicht van het European Union Agency for Fundamental Rights van 2010, kan verder ook nog niet worden geconcludeerd dat de vroegere procedurerichtlijn in Spanje stelselmatig zou worden geschonden of dat er heden ten dage geen deugdelijke waarborgen zouden worden geboden. Aldus blijkt andermaal nog niet dat er actueel sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure. Verzoekers stellen verder nog dat “*in het algemeen, [het UNHCR] benadrukt dat de lengte van de procedures in het hele territorium van Spanje te lang zijn en de fundamentele rechten van de migranten niet respecteren*”, doch blijven in gebreke het stuk te voegen waaruit zulks moet blijken. Een algemene stelling dat de duur van de asielprocedure in Spanje te lang is en de rechten van migranten niet zouden worden gerespecteerd, vermag ook nog niet alsnog aan te tonen dat verzoekers in Spanje geen toegang zullen hebben tot een adequate asielprocedure die voldoende waarborgen biedt op het vlak van bescherming en dat zij als asielzoekers geen gepaste opvang zullen kunnen genieten.

In zoverre verzoekers verwijzen naar citaten uit rapporten en/of artikelen die handelen over de situatie in detentiecentra in Spanje, merkt de Raad op dat niet blijkt dat asielzoekers die aan Spanje worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering aldaar worden opgesloten in detentiecentra. Aldus blijkt de relevantie van deze aangehaalde informatie niet in de thans voorliggende situatie.

Verzoekers citeren verder uit een internetartikel van het UNHCR van 2015 dat handelt over de algemene situatie in de zuidelijke regio van de Europese Unie. Hierin wordt voor de eerste zeven maanden van

2014 melding gemaakt van een verhoogde toevloed van asielzoekers en migranten in Italië, Spanje en Griekenland, een moeilijke economische situatie in de regio die een impact heeft gehad op de capaciteit en bereidheid van vele landen om hun beschermingssystemen te versterken, besparingsmaatregelen die ook de werking van sociale organisaties die zich bezighouden met asielzoekers en vluchtelingen raken, problemen van xenofobie en intolerantie en pogingen van landen om de toestroom af te remmen. De Raad benadrukt evenwel dat deze informatie op geen enkele wijze ingaat op de concrete, specifieke situatie in Spanje en niet van aard is aan te tonen dat de Spaanse overheden geen gepaste en menswaardige opvang zouden bieden aan asielzoekers of de Spaanse asielprocedure geen voldoende waarborgen biedt.

Verzoekers verwijzen vervolgens naar een citaat in een rapport van Freedom House van 31 maart 2015, naar een artikel van Amnesty International van 26 maart 2015 en naar een verklaring van Amnesty International betreffende besparingsmaatregelen die gevolgen hebben voor kwetsbare groepen, hoge werkloosheid, beperkingen op toegang tot gezondheidszorg, de facto segregatie van migrantenbuurten, een anti-Roma gevoel, '*racial profiling*' door de politie en hervormingen inzake terrorisme, strafrecht en migratierecht. Deze verwijzingen handelen andermaal over de algemene (mensenrechten)situatie in Spanje en de algemene situatie van migranten, zonder dat aldus een duidelijk beeld naar voor komt van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang voor asielzoekers. Hiermee tonen zij niet aan dat zij als asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje geen gepaste opvang zullen kunnen genieten of geen toegang zullen hebben tot gezondheidszorgen of tot een adequate asielprocedure.

Verzoekers gaan ook in, aan de hand van een verklaring van Amnesty International en een rapport van het UNHCR, op de nieuwe administratieve praktijk van verdrijving aan de grenzen van Ceuta en Melilla, hetgeen vragen doet rijzen in het licht van het non-refoulementbeginsel, en de situatie in Ceuta en Melilla zelf. Er blijkt evenwel niet dat deze informatie thans relevant is in hun situatie. Zo dient te worden opgemerkt dat verzoekers zich niet langer in een van de bedoelde enclaves bevinden, laat staan aan de grens tussen Marokko en deze enclaves, en zij geen begin van bewijs aanbrengen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje, en die aanvankelijk via Ceuta of Melilla het grondgebied van de Europese Unie zijn binnengekomen, worden teruggestuurd naar deze enclaves om de behandeling van hun asielverzoeken af te wachten.

Verzoekers verwijzen ten slotte naar een rapport van het European Committee for the prevention of torture and inhuman or degrading treatment or punishment waarin een incident wordt opgenomen waarvan een migrant zonder papieren het slachtoffer was en waarin kritiek wordt geuit op de levensomstandigheden in gesloten centra. De Raad merkt in dit verband op dat verzoekers aan de hand van één incident van een migrant zonder papieren nog niet aantonen dat er sprake is van de bedoelde systematische tekortkomingen. Verder wijst de Raad op het gestelde in de bestreden beslissingen dat verzoekers als asielzoekers terugkeren naar Spanje, en aldus niet zijn te beschouwen als migranten zonder papieren – hetgeen zij niet weerleggen –, en wordt herhaald dat geen gegevens voorliggen dat verzoekers als asielzoekers in Spanje zullen worden opgesloten.

Verzoekers beroepen er zich op dat sommige van de door hen aangehaalde bronnen recenter zijn dan de bronnen die verweerder heeft gehanteerd, doch de Raad merkt op dat niet blijkt dat deze recentere bronnen dan relevant zijn in de situatie van verzoekers, specifiek de situatie zouden betreffen van asielzoekers in Spanje of van aard zijn dat deze wijzen op een wezenlijk gewijzigde situatie voor asielzoekers in Spanje in vergelijking met de situatie zoals deze wordt beschreven in de bestreden beslissingen aan de hand van de door verweerder gehanteerde bronnen. Er blijkt niet dat aan deze bronnen een groter gewicht zou moeten worden toegekend of dat deze de door verweerder gehanteerde bronnen tegenspreken.

Verzoekers stellen nog dat Fedasil in een beslissing van 19 november 2014 oordeelde dat de opvangvoorzieningen in Spanje niet conform zijn aan het respect voor de menselijke waardigheid. De Raad merkt evenwel op dat zij in dit verband weliswaar verwijzen naar een stuk 3, doch zonder dat zij een dergelijk stuk voegen bij hun verzoekschrift. Het is de Raad aldus niet mogelijk te begrijpen in welke omstandigheden en op basis van welke bronnen een dergelijk standpunt zou zijn ingenomen. Een dergelijke beslissing bindt verweerder of de Raad ook niet. Deze algemene verwijzing laat de Raad niet toe tot een ander standpunt te komen.

De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op onder meer een concreet rapport met betrekking tot de situatie van zogenaamde “Dublin-terugkeerders” in Spanje, te weerleggen. Er blijkt ook geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie voor asielzoekers in Spanje. Nu verzoekers niet weerleggen dat zij als asielzoekers in Spanje gerechtigd zullen zijn op onder meer opvang en er geen concrete aanwijzingen voorliggen van ernstige opvangproblemen in Spanje voor “Dublin-terugkeerders” blijkt ook geenszins dat verweerder in dit verband garanties diende te vragen van Spanje.

De aangevoerde rapporten en/of artikelen laten niet toe te besluiten dat er thans in Spanje fundamentele tekortkomingen zouden bestaan op het vlak van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 21 december 2011, N.S. t. Secretary of State, nr. C-411/10, § 89). Uit het betoog van verzoekers kan niet worden besloten dat asielzoekers in Spanje een groep uitmaken die stelselmatig zou worden blootgesteld aan vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.11. Uit de zgn. Dublin-interviews van 12 januari 2016, waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers op de vraag waarom zij precies in België een asielaanvraag wensten in te dienen het volgende antwoordden: “Mijn familie woont hier in België, daarom opteerde ik en mijn gezin om in België asiel aan te vragen. Mijn familie heeft het ook aangeraden.” (verzoekster) en “Andere vluchtelingen hebben mij verteld dat België de Syrische vluchtelingen beter behandelt dan andere landen. Ook omdat [ik] familieleden hier in België heb.” (verzoeker). Verzoekers stelden, wat de vraag betreft of zij redenen hadden met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zich volgens hen verzetten tegen een overdracht aan Spanje, vervolgens: “Ik wil niet terug gestuurd worden naar Spanje. Ik wil hier bij mijn familie blijven. Ik heb niemand in Spanje, en mijn land is door de oorlog verwoest.” (verzoekster) en “Ik ken niemand in Spanje, ik wil hier bij mijn familieleden blijven.” (verzoeker). Verweerder kon dan ook vaststellen dat de door verzoekers aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht aan Spanje geen verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Verzoekers benadrukken thans dat hun minderjarig kind nog maar één jaar oud is en dat dit een grote kwetsbaarheid met zich meebrengt. Zij verwijzen naar rechtspraak van de Raad en het arrest Tarakhel van het EHRM van 4 november 2014 om te stellen dat er individuele garanties van Spanje dienden te zijn dat de gezinseenheid bij overdracht zal behouden blijven en zal worden voorzien in een gepaste opvang. De Raad stelt vast dat in het arrest Tarakhel door het EHRM werd vastgesteld dat er in Italië sprake was van ernstige aanwijzingen dat de opvangcapaciteit ontoereikend was waardoor er een redelijke kans bestond dat een groot aantal asielzoekers geen opvang zouden verkrijgen oftewel een opvang in een overbevolkte opvangstructuur waar de levensomstandigheden ontoereikend en gewelddadig zouden zijn. Hierbij was er ook sprake van dat de eenheid van het gezin niet steeds werd geëerbiedigd. Deze rechtspraak betreft evenwel enkel de situatie in Italië en verzoekers maken niet aannemelijk dat de situatie in Italië zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje. Zoals hierboven reeds werd geduïd, blijven verzoekers in gebreke aan te tonen dat de Spaanse autoriteiten asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublinreglementering, waaronder gezinnen met zeer jonge kinderen, geen aangepaste en menswaardige opvang zouden bieden. Evenmin brengen zij aanwijzingen aan dat de Spaanse overheden in deze situatie de eenheid van het gezin niet steeds zouden eerbiedigen. Zij maken aldus niet aannemelijk dat, in navolging van voormeld arrest, ook in casu garanties betreffende de opvang en het behoud van de gezinscel dienden te worden verkregen. In zoverre verzoekers nog verwijzen naar een arrest van de Raad wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de omstandigheden die aan dit arrest ten grondslag lagen volledig dezelfde zijn en arresten van de Raad in ieder geval ook geen precedentswaarde hebben.

Verzoekers leveren geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan hun geval, het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.12. Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verweerder op deze grond gebruik had moeten maken van de zogenaamde soevereiniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening.

2.2.13. Verzoekers uiten verder kritiek op de motiveringen in de bestreden beslissingen waarbij de aanwezigheid van hun familieleden in België niet wordt weerhouden als grond om de asielverzoeken in België te behandelen.

Verweerder stelt in dit verband vast dat deze familieleden allen meerderjarig, en veelal zelf gehuwd, zijn en dat verzoekers niet zijn te beschouwen als gezinsleden in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-verordening. Hij oordeelt dat aldus een behandeling van de asielverzoeken in België op basis van de artikelen 6, 8, 9 of 10 van deze verordening niet aan de orde is. Ook motiveert hij dat een behandeling van de asielaanvragen op basis van artikel 16 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is, nu niet blijkt dat verzoekers wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd afhankelijk zijn van hulp van de betreffende familieleden in België en er geen sprake is van de aanwezigheid in België van een kind, ouder, broer of zus van betrokkenen zoals bedoeld in het eerste lid van deze bepaling. Verweerder motiveerde in dit verband verder dat een schending van artikel 8 van het EVRM ook niet blijkt, nu volgens het EHRM een familieband tussen meerderjarigen enkel onder de bescherming valt van dit artikel indien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid en deze in casu niet voorhanden zijn.

Gelet op deze motiveringen zijn verzoekers niet ernstig waar zij stellen dat de aanwezigheid van familieleden in België niet in rekening zou zijn gebracht.

Verzoekers geven aan niet akkoord te gaan met de stelling van verweerder in zijn beslissingen dat er geen sprake zou zijn van een pasgeboren kind. Zij stellen dat hun kind, dat één jaar oud was op het ogenblik van het nemen van de beslissingen, gelet op zijn bijzonder jonge leeftijd wel nog als dusdanig kan worden beschouwd. De Raad merkt evenwel op dat verweerder als dusdanig niet heeft gesteld dat verzoekers' kind niet langer is te beschouwen als een pasgeboren kind, wel oordeelde hij dat een behandeling van de asielaanvragen in België op basis van artikel 16 van de Dublin III-verordening niet aan de orde is, nu niet blijkt dat verzoekers wegens bijvoorbeeld een pasgeboren kind afhankelijk zijn van hulp van hun in België verblijvende familieleden laat staan van een kind, ouder, broer of zus in België. Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers nog een pasgeboren kind hebben, blijkt aldus nog niet dat zij om deze reden afhankelijk zouden zijn van hun in België verblijvende familieleden en evenmin dat de betreffende familieleden een kind, broer of zus of ouder zijn. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder op incorrecte gronden heeft vastgesteld dat in casu niet blijkt dat artikel 16 van de Dublin III-verordening toepassing vindt.

Vervolgens betogen verzoekers dat het begrip '*gezinslid*' in artikel 9 van de Dublin III-verordening niet restrictief mag worden geïnterpreteerd. Zij menen voor dit standpunt steun te kunnen vinden in de 15de overweging van deze richtlijn en het handboek van het UNHCR in zoverre dit artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag verduidelijkt. De Raad benadrukt evenwel dat de Europese wetgever in artikel 2, g) van de Dublin III-verordening zeer duidelijk heeft bepaald wat onder het begrip '*gezinslid*' dient te worden begrepen voor de toepassing van deze verordening. Het betoog van verzoekers vermag hieraan geen afbreuk te doen.

In zoverre verzoekers betogen dat het bestuur – gelet op de aanwezigheid van familieleden in België – de "*discretionaire clause*" van artikel 17 van de Dublin III-verordening diende toe te passen, merkt de Raad op dat op grond van de motiveringen in de bestreden beslissingen kan worden aangenomen dat verweerder van oordeel was dat hiervoor geen voldoende grond was en wel omdat niet blijkt dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en dit wegens het ontbreken van enige afhankelijkheidsband. Door op bijzonder algemene wijze te stellen dat er wel degelijk sprake is van nauwe familiebanden weerleggen verzoekers deze vaststelling niet. Verzoekers wijzen weliswaar nog op het arrest Ezzouhdi van het EHRM van 13 februari 2001, waarin het Hof wel nog een familieleven aanvaardde tussen een meerderjarige en diens moeder en broers en zussen, doch tonen aldus nog niet aan dat verweerder de rechtspraak van het EHRM zoals deze thans geldt inzake een ingeroepen gezins- of familieband tussen meerderjarige personen – en die luidt dat er in deze situatie sprake dient te zijn van bijkomende elementen van afhankelijkheid – niet correct heeft weergegeven. Zij maken ook geenszins concreet aannemelijk dat hun situatie sterk gelijkend zou zijn aan de situatie zoals deze zich voordeed in de door hen aangehaalde rechtspraak, waarin de situatie zich voordeed van een meerderjarige zoon die nog inwoonde bij zijn moeder en nog geen eigen gezin had gesticht. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekers in gebreke blijven aannemelijk te maken dat er tussen hen en hun in België verblijvende familieleden sprake is van enige concrete, reële band van afhankelijkheid. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat verweerder in de bestreden beslissingen het artikel 8 van het EVRM zou hebben miskend of in dit

verband enige kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Ook op deze grond blijkt aldus niet dat er op verweerder een verplichting rustte om de asiolverzoeken in België te behandelen op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening. In zoverre verzoekers in dit verband wijzen op het tweede lid van deze bepaling merkt de Raad ook nog op dat dit de situatie betreft waarin België of de verantwoordelijke lidstaat een andere lidstaat zou verzoeken een asielzoeker over te nemen om familiale redenen. Er blijkt niet dat deze situatie in casu speelt. Zo blijkt geenszins dat Spanje in casu als verantwoordelijke lidstaat een dergelijk verzoek zou hebben gericht tot België.

2.2.14. In zoverre verzoekers wijzen op artikel 8 van het EVRM en de eenheid van het gezin herhaalt de Raad dat er geen aanwijzingen voorliggen dat de Spaanse overheden gezinsleden die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen, zouden scheiden. Zij betogen verder dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen de belangen van hun minderjarig kind, zoals deze onder andere worden beschermd door artikel 22bis van de Grondwet en artikel 24.2 van het Handvest, niet heeft gerespecteerd. Nu evenwel niet blijkt dat er sprake is van een scheiding van gezinsleden of dat zij als gezin met een jong kind geen aangepaste opvang zullen kunnen genieten bij overdracht aan Spanje of de opvangomstandigheden in Spanje ‘*onder het gemiddelde*’ of ondermaats zijn, en evenmin dat zij in Spanje geen adequate asielprocedure zullen kunnen doorlopen, blijkt evenwel niet dat zij op deze gronden dienstig kunnen voorhouden dat de belangen van hun kind in het gedrang zouden komen. Enige verdere concrete toelichting waarom de belangen van het kind in het gedrang zouden komen, ontbreekt. Gelet op de bijzonder jonge leeftijd van het kind kan ook worden aangenomen dat diens leefwereld hoofdzakelijk bestaat uit de zorgende ouders en, zoals reeds werd aangegeven, liggen er geen aanwijzingen voor dat het kind zou worden gescheiden van zijn ouders. Verzoekers zelf gaven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen ook geenszins aan dat de belangen van dit kind op zich een overdracht aan Spanje zouden verhinderen. Uit de bestreden beslissingen blijkt bovendien dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekers een minderjarig kind hebben. Zo werd bijvoorbeeld ook aangegeven dat niet blijkt dat het kind niet zou kunnen reizen of enige medische aandoening heeft en dat evenmin blijkt dat er in dit verband sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Verzoekers tonen niet aan dat er specifieke elementen in dit verband ten onrechte niet in aanmerking zijn genomen. Er kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden vastgesteld dat het bestuur het belang van het kind niet voldoende in overweging heeft genomen of er sprake is van een schending van het hoger belang van het kind, of de in dit verband aangehaalde bepalingen, en dit daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking ervan. In dit verband stelt de Raad ook andermaal vast dat niet blijkt dat de omstandigheden die ten grondslag lagen aan de door verzoekers in dit verband aangehaalde rechtspraak van de Raad dezelfde zijn en arresten van de Raad in ieder geval ook geen precedentswaarde hebben.

2.2.15. Verzoekers maken een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening niet aannemelijk. De bestreden beslissingen steunen verder op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheidsbeginsel. Enige miskening van het “*voorzichtigheidsbeginsel*” kan evenmin worden vastgesteld.

2.2.16. In zoverre verzoekers nog wijzen op een schending van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat hun uiteenzetting niet toelaat vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekers toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS